

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4485

гр. София, 10.02.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
закрито заседание на 10.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

като разглежда дело номер **9182** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.248 ГПК, вр. чл.144 АПК.

С молба от 29.11.2024г. жалбоподателката по делото П. В. Е., в законоустановения срок е поискала на осн. чл.248, ал.1 ГПК да бъде допълнено решение № 24225/20.11.2024г., постановено по същото дело, в частта му по отношение на разноските за заплатено адвокатско възнаграждение и държавна такса. Препис от молбата е изпратен на насрещната страна с указание да представи отговор в едноседмичен срок от получаването ѝ, в който същата е депозирала отговор и е направила възражение за прекомерност на поисканите от жалбоподателката разноски. Молбата е подадена в срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество е частично основателна.

С решението, чието изменение се иска, АССГ, 7-ми състав е отменил, по жалба на П. В. Е., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], ет.3, ап.8, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0996-000226 от 12.08.2024г. издадена от Началник сектор към ОДМВР-М., като незаконосъобразна.

Съгласно разпоредбата на чл. 248, ал. 1 от ГПК приложима в случаите на липса на изрична разпоредба в АПК, в срока за обжалване или в едномесечен срок от постановяване на решението, ако същото е необжалваемо, съдът по искане на страните може да измени постановеното решение/определение/ в частта му за разноските, в случаите, когато е пропуснал да се произнесе изрично или размера на същите е определен неправилно, какъвто е и конкретния казус.

Предвид изхода на делото, е основателна претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски. Жалбоподателят претендира разноски, които видно от представения договор за правна помощ са 750 лв. – адвокатско възнаграждение и 10 лв. заплатена държавна такса по делото. С оглед направеното възражение за прекомерност от ответника и при съобразяване с приетото в решение от 25.01.2024 г. по дело С - 438/22 на СЕС, че с оглед предимството на правото на Съюза,

националният съд е натоварен в рамките на компетентността си с прилагане на разпоредбите на правото на Съюза, като е длъжен в случаите, когато това се налага да вземе решение да остави без приложение всяка национална правна уредба или практика по законодателен или друг конституционен ред, следва да редуцира размера на претендираното адвокатско възнаграждение. СЕС в същото решение е приел, че Наредба № 1/09.07.2004 г. е издадена от съсловна организация- Висш адвокатски съвет, макар и по законова делегация, която определя минимални размери на адвокатските възнаграждения, под размера на които не може да се договаря по- ниско възнаграждение на адвокат, нито съдът разполага с това право съгласно нейните разпоредби. В решението си СЕС е развил доводи, че процесната Наредба нарушава забраната по чл. 101, ал. 4 ДФЕС (ограничение на конкуренцията), поради което националният съд може да откаже да приложи националното законодателство. При въведеното ограничение от Висшия адвокатски съвет за размера на минималните размери на адвокатските възнаграждения, в решението на СЕС е прието, че с него в Наредбата е налице ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на чл. 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с чл.4, параграф 3 ДЕС. Именно с въведената от СЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики, съдът категорично е приел, че националният съд е длъжен да не приложи национална правна уредба, вкл. и когато предвидените в тази наредбата минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. В решението си СЕС е приел и въз основа на предходно решение по съединени дела С - 427/16 и С - 428/16 – т. 51, че определянето на минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, което е забранено от чл. 101, параграф 1 ДФЕС. Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото, в полза на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 300 лева, дължими разноски за адвокатско възнаграждение, към които да се прибави и сумата от 10лв. заплатена държавна такса

Воден от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДОПЪЛВА диспозитива на решение № 24225/20.11.2024г., постановено по адм. дело № 9182/2024г. на АССГ, 7-ми състав, в частта му по отношение на разноските в следния смисъл:

ОСЪЖДА ОДМВР-М. да заплати на П. В. Е., сумата от 310 (триста и десет лева) лв. разноски по делото.

Определението е окончателно.

Определението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: